

derneft diplomatift Forhandling betræffende Rattihæringen af, hvad der paa en faadan Konference maatte blive vedtaget. Det er et faa stort og omftændeligt Skridt, at det ikke kan forudsættes, at man paa nogen Maade gaar dertil paa Grund af Smaating, ligesom der heller ikke, faavidt mig bekjendt, foreligger det Allermindste i Retning af, at man ſkulde have noget Saadant i Ginde. Skulde man virkelig gaa til en ny Konference, maatte der jo foreligge vægtige Grunde til Overhovedet at tage Konventionens Beftemmelſer i deres Helhed eller dog for den væſentligſte Del under fornyet Overveielſe, og naar ſaa er Tilfældet, vilde der ogsaa være Anledning til at man her fra Lovgivningsmagtens Side tager under Overveielſe, hvorvidt under ſaadanne Omftændigheder Loven af 27de April 1883 ſkal blive ſtaaende, ſom den er, for en vis Fremtid, eller om der maatte blive Anledning til at gjøre en Forandring i den. Man har ſammenlignet det foreliggende Lovforſlags Text med Loven af 23de Marts 1888 om Forbud mod Forhandling af ſpirituøſe Drikke til Fiſkere i Nordsøen udenfor Søterritoriet med Bideren, idet der navnlig i denne Lovs § 4's Slutning ſtaar, at Loven ophører at gjælde fra det Tidspunkt, da nævnte Overenſkomst maatte bortfalde. Jeg ſkal her allerførſt gjøre opmærkſom paa, at den Overenſkomst, ſom der ſigtes til i Loven af 23de Marts 1888, er en anden Overenſkomst eller Konvention end den, ſom det dreier ſig om med Henſyn til nærværende Lovforſlag. Loven af 23de Marts 1888 henholder ſig nemlig til en anden Konvention i Haag, nemlig af 16de November 1887, der, faavidt jeg har ſet, dog iøvrigt er indgaaet mellem ſamme Magter ſom Konventionen af 6te Mai 1882. Men der er, ſom jeg ikke tror, man bør lufte Diet for, den ſtore Forſkiel mellem Loven af 27de April 1883 og Loven af 23de Marts 1888, at denne ſidſtes Gyldighed ikke er indſtrænket til at omfatte de Skibe, ſom tilhøre Underſaatter af de kontraherende Magter, alſaa de Magter, ſom have deltaget i Konventionen af 16de November 1887, men Loven af 23de Marts 1888 gjælder i Almindelighed ogsaa overfor Underſaatter, ſom tilhøre andre Magter end dem, ſom have deltaget i Konventionen. Dette vil da navnlig gjælde om Sverige og Norge, der, faavidt jeg har ſet, heller ikke have tiltraadt den ſidſte Konvention af 1887. Der ſtaar nemlig i § 1 i Lov af 23de Marts 1888 ganſke i Almindelighed, at „det ſkal være Enhver til et danſt Skib hørende eller dermed følgende Perſon forbudt at ſælge eller paa anden Maade afhænde ſpirituøſe Drikke

til Fiſkere eller Andre, der befinde ſig om Bord paa eller henhøre til Fartøier, være ſig danſke eller fremmede, ſom ere paa Fiſkeri i Nordsøen, indenfor de ved Art. 4 i Haagerkonventionen af 6te Mai 1882 om Fiſkeripolitiet faſſatte Grændſer, men udenfor de tilgrændſende Staters Søterritorium.“ Dette Forbud mod at ſælge eller paa anden Maade afhænde ſpirituøſe Drikke til Fiſkere eller Andre paa Territoriet udenfor Landets Søterritorium, gjælder ganſke i Almindelighed for alle Underſaatter, hvilke Magter de end tilhøre, ſelv om de ikke tilhøre ſaadanne Magter, ſom ikke have deltaget i Konventionen af 16de November 1887. Der er alſaa efter min Mening en væſentlig Forſkiel. Iøvrigt ſkal jeg tilføie, hvad jeg allerede bemærkede ved 2den Behandling, at Forſlagsſtillerne aldeles ikke have Noget imod Lovforſlagets Tante, at forlænge Loven af 27de April 1883, ſaalænge ſom Konventionen beſtaar, men at det dog vil være rigtigt — det har man ment — at gjøre Lovens Udtryk ſaalædes, at der ikke bliver nogen Tvivl om, hvornaar Forlængelſen af Loven ophører, og hvornaar det derfor atter vil være nødvendigt at henvende ſig til Lovgivningsmagten angaaende dette Emne.

Judenrigsministeren (Ingerslev):

Jeg har ſlet ikke indrømmet det ærede Medlem, at der var nogen Uklarhed til Stede med Henſyn til Loven. Det er tydeligt nok, at den gjælder, ſaalænge Konventionen gjælder for den danſke Stat. Jeg har heller ikke indrømmet det ærede Medlem, at der var noget Trang til at ſtille Endringsforſlag til det foreliggende Lovforſlag, og jeg synes heller ikke, at Endringsforſlaget er heldig affattet, navnlig burde det Ord, ſom det ærede Medlem dvælede ſærlig ved, „uforandret“ ikke ſtaa der, thi ſaa kan en nok ſaa ubetydelig Forandring ikke ſte, ſelv ſelv om den ſynes af en enkelt Magt, og der ellers nok kunde være Grund til at gaa til den. Der er ikke Grund til at vedtage noget Endringsforſlag til det foreliggende Lovforſlag, ſaa meget mindre, ſom det ikke lader ſig afviſe, at den danſke Rigsdag for 2 Mar ſiden har vedtaget et Lovforſlag angaaende Forbud mod Forhandling af ſpirituøſe Drikke til Fiſkere i Nordsøen udenfor Søterritoriet, ſom ſlutter ſaalædes: „Loven ophører at gjælde fra det Tidspunkt, da den nævnte Overenſkomst maatte bortfalde“, alſaa alſurat de ſamme Ord, ſom ſtaa i det nu foreliggende Lovforſlag, men ſom det ærede Medlem vil have ſat ud af Lovforſlaget og ændret. Nu vil det ærede Medlem ſige, at det er en Lov af en anden Karakter,